

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Markem Bedřichem v právní věci

žalobce: **A. M.**, narozený X, státní příslušnost Uzbekistán
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2026, č. j. OAM-973/ZA-ZA11-ZA13-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999

Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), z důvodu nepřístupnosti podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě podrobně shrnul dosavadní průběh řízení. Namítá, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, pominul jeho neutěšenou ekonomickou a sociální situaci v zemi původu a jeho plnou integraci v České republice. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.

3. Žalobce uvedl, že pochází z Uzbekistánu, je zdravý a není politicky jakkoliv aktivní. Ohledně svých obav uvedl, že se domnívá, že se jej jeho strýc pokouší uvrhnout do vězení, a to z důvodu probíhajícího majetkového sporu o dědictví po dědečkovi žalobce, kdy zmínil informace, které mu předala jeho matka žijící v domovském státě, která mu sdělila, že byl opakovaně vyhledáván tamní policií.

4. První žádost o udělení mezinárodní ochrany žadatel podal v roce 2023, kdy vyčerpal všechny opravné prostředky a v řízení neuspěl, přičemž v řízení argumentoval dluhem v domovském státu a jeho potřebou jej splatit z peněz, které vydělává zde v České republice, protože v domovském státě nenachází uplatnění.

5. Je-li řízení o předmětné žádosti cestou napadaného rozhodnutí zastavováno pro nepřípustnost žádosti a související duplicitu uplatněné argumentace, resp. z důvodu posouzení první z podaných žádostí jako nepřípustné, žalobce namítl, že druhá v pořadí podaná žádost vykazuje oproti původně prezentované argumentaci zcela novou argumentaci. V prvním vedeném řízení totiž žalobce akcentoval primárně ekonomické důvody, kdy sdělil, že je vůči němu v domovské státě vymáhána pro něj významná pohledávka, nicméně v mezidobí došlo ke změně skutečností, kdy tato pohledávka již byla uhrazena a žalobce tak spojil své obavy s výhrůžkami ze strany strýce, který proti němu inicioval trestní stíhání. Žalobce se tak domnívá, že mu v případě návratu do vlasti hrozí azylově relevantní nebezpečí, neboť ačkoliv je původcem jeho obav soukromá osoba, tak při nedostatečném zájmu policejního orgánu o obavy žalobce se tak tento dostává do konfliktu se státní mocí, která svým nečinným jednáním umožňuje soukromým osobám, aby žalobce při návratu do vlasti pronásledovaly.

6. Žalobce má za to, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné již z důvodu nedostatku odůvodnění, kdy se nijak nezaobírá hodnocením činnosti policejního orgánu v Uzbekistánu, pročez tímto nejsou vyvráceny obavy žalobce z možného pronásledování. Je-li proces hodnocení důkazů založen na jejich pořízení a následném vypořádání, má žalobce za to, že v tomto uvedené rozhodnutí zaostává. Z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá ani to, co si správní orgán myslí o důvodech obav žalobce, natož jakákoliv komparace s odůvodněním prvotní žádosti žalobce, pro kterou pokládá správní orgán nyní projednávanou věc za duplicitní. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce čelí zcela jiné životní situaci, než jaká panovala v době projednání prvně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž v rámci nyní projednávané věci žalobce sdělil zcela jiné důvody, pro které je

pronásledován, tyto nemohl nikdy dříve uvést, neboť se jedná o zcela nové skutečnosti, a je tak zapotřebí vypořádat se s uplatněnou argumentací optikou nové životní situace.

7. Žalobce má za to, že v jeho případě panují důvody pro udělení doplňkové ochrany, kdy jeho žádost nebyla náležitě vypořádána.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, neboť námitky neprokazují, že by správní orgán porušil některá zákonná ustanovení. Rozhodnutí netrpí vadou nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti. Při rozhodování vzal správní orgán v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno.

9. Ohledně tvrzeného důvodu, tj. obav z návratu do vlasti kvůli případnému trestnímu stíhání, správní orgán uvádí, že žalobce hovořil pouze v obecné rovině, neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by po návratu do vlasti mohl být pronásledován či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu zákona o azylu, a to ani během jím tvrzeného možného trestního stíhání.

10. Možnost trestního stíhání je zde pouze hypotetická, žalobce v současné době stíhán není, nedodal správnímu orgánu jakékoliv dokumenty nebo bližší informace, které by dokazovaly, že by k trestnímu stíhání došlo nebo v budoucnosti dojít mohlo.

11. Žalobcem sdělenou údajnou novou skutečnost, tedy že se v případě návratu do Uzbekistánu obává zatčení, považuje správní orgán za účelovou, tvrzenou ve snaze vyhnout se opakovanému negativnímu posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti.

12. Žalovaný uzavřel, že žalobcem uvedené skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Řízení před správním orgánem a obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:

14. Žalobce podal dne 2. 6. 2023 v České republice první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod čj. OAM-728/ZA-ZA11-2023. Správní orgán vydal dne 10. 8. 2023 pod čj. OAM-728/ZA-ZA11-VL13-2023 rozhodnutí o neudělení

mezinárodní ochrany. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 9. 7. 2024, čj. 34 Az 2/2024-41, zrušil rozhodnutí žalovaného. Následně správní orgán vydal rozhodnutí o neudělení azylu dne 17. 9. 2024 pod čj. OAM728/ZA-ZA11-ZA21-R2-2023. Také proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 26. 3. 2025, čj. 20 Az 30/2024-25, jako nedůvodnou zamítl. Proti rozsudku městského soudu podal žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který ji odmítl pro nepřípustnost dne 21. 8. 2025.

15. Dne 2. 9. 2025 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.

16. Dne 8. 9. 2025 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a konkrétně sdělil, že se narodil dne X ve městě X v Uzbekistánu. Má tádžickou národnost a uzbeckou státní příslušnost, je schopný se domluvit ruským, tureckým a uzbeckým jazykem. Vyznává islám. Nikdy nebyl členem politické strany nebo hnutí a nebyl ani jinak politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. Adresou jeho posledního bydliště ve vlasti bylo město X, ulice X.

17. K průběhu cesty z vlasti do České republiky žalobce správnímu orgánu sdělil, že dne 26. 1. 2022 letěl z Uzbekistánu, přes Turecko do Prahy. Nikdy nepobýval v jiných státech Evropské unie. O mezinárodní ochranu žádá podruhé, poprvé to bylo v roce 2023 rovněž v České republice. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý, s ničím se neléčí a nemá žádná zdravotní omezení. Dále uvedl, že nikdy nebyl trestně stíhán.

18. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že žádá ze stejné příčiny jako v předchozím řízení. V Uzbekistánu si půjčil peníze na cestu do Evropy, chtěl by zde zůstat, pracovat a zabezpečit rodinu v Uzbekistánu. Za další důvod své žádosti označil studium na ČZU v Praze a dále uvedl, že se nemůže vrátit do Uzbekistánu, protože mu tam hrozí nebezpečí. Zhruba před půl rokem byla žadatelova matka jedním příbuzným varována, že pokud se jmenovaný vrátí do vlasti, mohl by jít do vězení. Dědeček žadatele zanechal jeho rodině majetek a daný příbuzný tento majetek požaduje. Žalobce se domnívá, že právě tento příbuzný jej chce dostat do vězení. Jedná se o žalobcova strýce. V Uzbekistánu proběhl soud ohledně dědictví a po soudu dne 5. 8. 2025 přišel za matkou žalobce okrskový policista, který jí sdělil, že by se žalobce měl vrátit domů, jinak bude trestně stíhán. Žalobce neví, za co by jej měli trestně stíhat, jeho rodiče se na to policie neptali. Žádné důkazy o tom, že by mohl být trestně stíhán, k dispozici nemá. Jeho rodiče mu sdělili, že strýc trvá na tom, aby byl žalobce přítomen u soudního řízení týkajícího se majetku, údajně to požaduje soudce. Žalobce nerozumí tomu, proč to jeho strýc dělá.

19. Žalobce doložil správnímu orgánu jako doklad ověřující jeho totožnost a státní příslušnost cestovní pas Republiky Uzbekistán č. X, platný do dne 19. 10. 2030.

20. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žadatele vycházel především z jeho výpovědi, ze spisového materiálu k žadatelově první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně z rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany ze dne 17. 9. 2024, čj. OAM-728/ZA-ZA11-ZA21-R2-2023, a z informací, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Konkrétně vycházel z informace

OAMP: *Uzbekistán — Bezpečnostní a politická situace v zemi* ze dne 14. 3. 2025, a z *Informace MZV ČR, čj. 108368-6/25 MZV/LPTP — činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů* ze dne 8. 4. 2025. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

21. Dne 26. 1. 2026 byla žalobci a jeho právnímu zástupci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést nějaké skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v potaz při posuzování žádosti jmenovaného. Žadatelův právní zástupce této možnosti nevyužil a k seznámení s podklady se nedostavil, ačkoliv mu byla výzva k seznámení s podklady řádně doručena.

22. Vzhledem k tomu, že správní orgán dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a jeho obav z návratu tamtéž, správní orgán neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a řízení zastavil pro nepřipustnost opakované žádosti žalobou napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci soudem

23. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení ústního jednání podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož účastníci se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili k možnosti nařízení jednání. Městský soud v Praze proto následně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

24. Z povahy věci soud nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě nichž dospěl k závěru, který v rozhodnutí vyslovil. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatečném hodnocení činnosti policejního orgánu v Uzbekistánu, ani co si správní orgán myslí o důvodech obav žalobce.

25. Městský soud v Praze předně uvádí, že neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, pro něž by je nebylo možné přezkoumat. Žalovaný vylicil zjištěný skutkový stav věci na základě podkladů, které jsou obsahem správního spisu, a zřetelně vyslovil své závěry, k nimž na základě svých úvah dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný podrobně zabýval důvody tak, jak je žalobce uvedl

v dokumentu *Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu* ze dne 8. 9. 2025, a tyto řádně vypořádal. Zabýval se proto jak bezpečnostní situací v zemi původu žalobce, tak tvrzenou novou skutečností ohledně obav z návratu do vlasti kvůli hrozbě případného trestního stíhání. Soud neshledal důvodnou námitku žaloby, podle níž se žalovaný v žádosti uvedenými důvody řádně nezabýval, když samotný odlišný názor na konkrétní skutkové okolnosti sám o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí.

26. Vzhledem k tomu, že soud shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným, přistoupil k věcnému posouzení žalobních námitek.

27. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*

28. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které: a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

29. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*

30. Podle již ustálené a bohaté judikatury správních soudů je hlavním účelem opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany postihnout ty případy, ve kterých se objeví závažné okolnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, ve kterém je mj. uvedeno: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v procedurální směrnici. Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Ad 1. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.*“

31. Neshledá-li správní orgán okolnosti uvedené žadatelem za dostatečné a rozhodne o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti, stanovil NSS ve svém rozhodnutí ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, konkrétní podmínky, která musí odůvodnění správního rozhodnutí obsahovat: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr*

správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

32. Soud dospěl k závěru, že žalovaný výše uvedené podmínky v napadeném rozhodnutí naplnil. Žalovaný popsal důvody první žádosti i druhé žádosti, tyto pak vzájemně porovnal, zároveň posoudil, zda v Uzbekistánu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce ke změně, která by mohla představovat skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Nové skutečnosti uvedené žadatelem v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vytvářet takovou situaci, ve které se zásadním způsobem změnil postavení žadatele oproti předchozímu stavu, který byl zkoumán v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomuto v daném případě nedošlo.

33. Pokud žalobce v žalobě namítal trvající obavy ze hrozby blíže nespecifikovaného trestního stíhání žalobce – snad v souvislosti s majetkovým sporem, v němž má figurovat strýc žalobce – ve spojení s absencí hodnocení činnosti policejních orgánů v Uzbekistánu, žalovaný se těmito obavami žalobce podrobně zabýval.

34. NSS v odůvodnění usnesení ze dne 21. 8. 2025, čj. 5 Azs 72/2025-30, kterým byla odmítnuta kasační stížnost žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2025, čj. 20 Az 30/2024-25, ve věci první žádosti žalobce o neudělení mezinárodní ochrany, potvrdil závěry městského soudu, když k tvrzení žalobce týkající se hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob, situace v Uzbekistánu a nevyužití ochrany ze strany státních orgánů uvedl, že až v žalobě žalobce nově namítal, že nesplacení pohledávky s odkazem na blíže nespecifikovanou uzbeckou právní úpravu má za následek trestněprávní postih pro jeho nesplněné peněžité závazky vůči soukromému věřiteli. Nejvyšší správní soud konstatoval, že městský soud tyto závěry nekriticky nepřijal, jelikož je žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí ani neuváдел, protože nic takového žalobce ve správním řízení nenamítal; nekoresponduje to ani se skutkovým stavem tak, jak byl samotným žalobcem popsán v rámci správního řízení. Žalobce v kasační stížnosti tvrdil, že ví, že policejní složky v Uzbekistánu nefungují, protože se o tom přesvědčil, když korumpoval policii, aby dosáhl propuštění otce, což správnímu orgánu popsal; nic takového v průběhu správního řízení ale nikdy netvrdil.

35. Nejvyšší správní soud v předchozím bodě rozsudku citovaném usnesení rovněž připomněl, že ve věcech mezinárodní ochrany je prolomena zásada koncentrace při přezkumu rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany. Evropská i vnitrostátní právní úprava vyžaduje, aby správní soudy přihlédly i k novým skutečnostem a důkazům, které se (bez zavinění žadatele) objeví či vyplynou na světlo světa až po vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Zákon o azylu v ustanovení § 32 odst. 9 pro takové případy zároveň stanoví i výjimku z jinak přísně uplatňované dispoziční (§ 75 odst. 2 s. ř. s.)

a koncentrační zásady (§ 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). To ale podle NSS není případ žalobce; zde se nejedná o nové skutečnosti, které by byly uplatnitelné až nyní.

36. Za situace, kdy se zprávami o zemi původu ve vztahu k výhrůžkám soukromé osoby žalovaný i správní soudy zabývaly podrobně v řízení o první žádosti žalobce a žalobce netvrdil v tomto směru žádné nové skutečnosti, nebyl žalovaný povinen se opětovně tímto aspektem zabývat.

37. Tento závěr se ostatně týká i námitky, ve které žalobce poukazuje na to, že správní orgán odmítá jeho azylový příběh jako nevěrohodný. Ani v nyní napadeném rozhodnutí totiž žalovaný vlastní azylový příběh žalobce nezpochybňuje, pouze ve světle žalobcových tvrzení a podkladů o situaci v zemi jeho původu vysvětluje, tak jako v řízení o první žádosti, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo lze považovat za hrozbu vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Z obsahu *Informace MZV ze dne 17. 1. 2024* naopak vyplývá, že pokud jde o navrátilčího žadatele, který o mezinárodní ochranu žádal jen z ekonomických důvodů, nedisponuje zastupitelský úřad v Taškentu žádnými informacemi o zvláštních postizích, znevýhodnění či diskriminaci ze strany státních orgánů či soukromých osob vůči těmto navrátilcům. Situace v Uzbekistánu je z hlediska obživy náročná, kdy tyto osoby po návratu do vlasti nemají prakticky nic. Tak by tomu však mohlo být, i když by tito občané nevycestovali. Také ze zpráv o zemi původu, jež jsou součástí správního spisu, nevyplývá žádná informace o tom, že by byly dluhy fyzických osob vůči soukromým věřitelům považovány za protiprávní jednání. Naopak, z *Informace OAMP ze dne 13. 3. 2024* je zřejmé, že v Uzbekistánu existují právně upravené možnosti oddlužení, jak již soud shrnul v bodě 10. toho rozsudku. Z této, ani jiné, zprávy naopak neplyne, že by uzbecký právní řád považoval jakýkoliv dluh fyzické osoby za protiprávní jednání, které by mělo být kriminalizované, jak uvádí žalobce.

38. Výše uvedené tak podporuje závěry žalovaného vyjádřené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, podle nichž žalobcem tvrzenou a údajně novou (jakkoliv ji žalobce uplatnil již v řízení před soudem ve věci přezkumu rozhodnutí o první žádosti) skutečnost, že se v případě návratu do Uzbekistánu důvodně obává zatčení a kriminalizace, lze považovat za účelovou, a nejde ani o tvrzení, které by mohlo vést k závěru o důvodu pronásledování žalobce podle § 12 zákona o azylu, nebo že by mu měla hrozit vážná újma podle § 14a téhož zákona.

Závěr a náklady řízení

39. Soud ze všech shora uvedených důvodů žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

40. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť ve lhůtě pro vydání rozhodnutí o odkladném účinku rozhodl ve věci samé.

41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení

pokračování
4/2026

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. června 2026

Mgr. Marek Bedřich
samosoudce